

HISTORIA TRANSLATIONIS SANCTI ZENONIS

SUBJECTA VITÆ EJUSDEM SANCTI, AB ANONYMO SCRIPTA.

Nunc necessarium nobis videtur Translationis B. Zenonis seriem notificare, quia in gestione hujus negotii quædam memoratu digna claruerunt. Quæ Translatio acta est, cum Rotaldus, vir attributis personæ præstantissimus, pastorem curam Veronæ gerebat, et Pipinus rex, Caroli Magni filius, quem Adrianus Papa baptizavit, Regnum Italicum regebat. Rex vero Veronam regali situ præditam plus cæteris urbibus diligebat, et cum episcopo sibi dilecto frequens colloquium habebat: qui dum quadam die pariter S. Zenonis ædem ingrederentur, et tam de auditis, quam de visis mirabilibus ejus loquerentur, rationabiliter, et digne proposuerunt, ut magnum thesaurum humiliter quam oporteret positum, decentius et sublimius locarent, et ecclesiæ angustiam dilatarent. Ædificantes ergo ecclesiam, antrum opacum, columnis subnixum, et lapidibus pavimentatum construxerunt; ubi eminentem aggerem ex politis marmoribus ediderunt, quem sacrosancti tumulo (al. *tumulum*) corporis devoverunt. Deinde rex cum præsule, congregatis sacerdotibus, et aliis sacris ordinibus, in quibus respectum bonitatis speraverant, per multimodas orationes Sanctum prius demulcentes, ne ab (in duobus mss. *ab* deest) illis motus irasceret, cum ingenti timore cubiculum aperuerunt: qui adeo sunt perterrefacti, ut nullus tanti collegii tangere ossa sancta præsumeret; nam divinum quiddam, et valde timendum videbatur inde exhalare, quod horrorem inspiraverat, et omnes circumstantes exanimaverat. Mox claudentes sepulcrum abierunt. Tunc cum Rex et Pontifex quid acturi essent ambigerent, ex multis quas ventilabant conjecturis, hæc placuit, ut per quadraginta dies ter in hebdomada omnis ordo utriusque sexus sæcularis, et ecclesiasticus, cum ipso rege, et Episcopo ad specum sanctum reverenter, ac solemniter convenirent, et Dei atque Confessoris clementiam uno voto efflagitarent, ut cui tam reverenda motio conveniret, instillaret.

Dum hæc diligenti cura agerentur, fama cujusdam solitarii viri, herbusculis et aqua paucoque pane pasti, Regi innotuit; quod dum alacriter audivit, Episcopum vocavit celeriter. Elegerunt igitur nuntios industrios (al. *industres*) et providos, quibus hanc curam committerent; qui venientes ad lacum, qui Benacus dicitur, ad remoti viri latibulum in eminenti specula situm, angusto et periculoso calle aspirarunt. Intuentes autem virum Benignum nomine, et discipulum ejus, qui Carus vocabatur, gavisissimi sunt gaudio magno. Audita legatione regis et episcopi, ait legatis: *Revertimini in pace, resalutantes dominos [CLXXIII] vestros (al. Dominum vestrum), carissimi: ego non parum tripudio, quod ad illam solemnitatem vocor, et post*

A paululum vos subsequor. Mox (al. *Post*) ædiculam Oraculi ingressus, auxilium divinum imploravit; deinde ad itineris exercitium se expedivit. Cum (al. *Dum*) autem non longe a cellula progrediretur, ecce merula alis cœpit strepere, voce zinzulare, et sæpissime callem transvolitare, et quasi sinistrum omen significare, ut virum Dei ab incepto revocaret. Sed vir ille non ignorans hoc esse apparatus dæmonis, merulam adjuravit, ut nullum motum faceret, donec ipse rediret. Ibi mernla stetit immobilis, velut esset insensibilis. Cum autem appropinquaret, et rex cum episcopo et honestis viris illi obviaret, honorifice susceptus, quid rex vellet audivit; tunc ait: Cum vota vestra a justo proposito pendeant, Deum invenietis placibilem, et successum bonæ petitionis (alias *opinionis*) ferentem. Tunc ipsi cum electis aditum introeuntes, lapidem removerunt. Nullus orationibus parcebat, et eorum qui intus aderant, et qui præforibus manserant. Sed heremita quamvis suis meritis, et omnium adjutus precibus, tamen tremebundus intravit, et ossa beatissima bajulavit, atque in mundissimo locello tali usui præparato singula ordinabiliter posuit. Tunc tanta vis odoris fragraverat, ut nemo illorum tam suavem ante persenserit. Tunc rex sua et suorum instigatione permotus reliquiarum aliquid postulavit, quod episcopus fieri denegavit. At rex magis ac magis insistere, et magna munera cœpit promittere. Tandem præsul non paucis neque parvis victus precibus acquievit, integritate membrorum servata, nervorum, et cineris, ac vestimentorum particulas tribuit; alia autem firmiter circumseptæ, annuloque sigillatæ, condidit.

C Ad vocem psallentium Athesis litus resonuit, intonere campestris, et ipsam aulam Omnipotentis credimus esse gavisam. Dum circa ecclesiam gestaretur, ut fieri solet, prædicta præconia resultabant, multi languores corpora diu obsessa relinquebant (al. *reliquerunt*), ingens lætitia orta est in die illa, cujus similem nullus illius temporis viderat: quia omnigenarum curationum genera brevi acta sunt tempore, et prolixior facta processio fuit pro visione signorum. Sed rex et episcopus atque rupis incola, pavidi sancta membra introduxerunt, et in parato mausoleo posuerunt. Postquam pontifex missam reverenter celebravit, rex dote nobili Dei sponsam ditavit. Dedit ei proprietario jure monasterium S. Petri, qui Mauratica dicitur, cum omnibus possessionibus inibi pertinentibus. Ecclesiam quoque S. Andreæ apostoli, quæ Incavi (*Incafi*) nuncupatur, cum familiis, montibus, et silvis, prati, et vineis, arvis, et sationalibus, et cunctis appendicibus; nec non ecclesiis S. Zenonis, quæ juxta lacum posita erat, cum omni-

bus redivitibus subiecit; silvam quoque Mantico tradidit; vasorum argenteorum, et aureorum anaglypha plurima, Evangelium gemmarum, atque margaritarum compositura, et speciosa auri cælutura editum donavit, et alia quibus regalis dignitas affluebat. Cujus exempli sequaces nostri imperatores præfatum locum semper dilexerunt, ac sua munera obtulerunt.

[CLXXIV] Rotaldus Præsul, dives possessionum, suis omnibus ecclesiam hæredavit; nam et nobilium plurimi magnas portiones suarum facultatum certatim adhibuerunt (f. *adtribuerunt*), unde antequam sol occumberet, illa ecclesia ditissima facta est. At vir Dei avidus redeundi ad heremum, iter suum accelerabat. Hic dum domicilio appropinquaret, vidit merulam in præcisa rupe jacentem, quam ratus quiescere, et suum adventum præstolari, accessit ut excitaret, et condi licentiam daret: at illa jam exspiraverat. Vir bonus compatiens ei dixit: Hæc avicula Dæmonis instinctu deliquit, et quia irrationabilis erat, et ignoranter offendit, venia, non morte digna fuit. Hac occasione quadraginta dies arctissimum jejunium sibi indixit, unde ænea imago merulæ fusili arte facta ibi hucusque dependet.

Videntes autem rex et pontifex virtutes Zenonis increbrescere, et res ejus velut amnem liquefacta nive crescere, ut tutores et fidei procuratores, summa ope nitentur, ne locus fortunatus copia, fieret macilentus orationis inopia. Ergo pari voto, ut gemelli fratres, monasterium olim auctum (al. *actum*), augere sanxerunt. Erat illis communis cura probatæ vitæ monachos ibi habitantes ad meliora provehere; sicut artifex coronam acturus, præstantes gemmas, ac margaritas exornat, quibus opus cœptum perficiat. Non multo post eodem (al. *Deo*) clavum gubernante, seniores illos cum Abbate eadem institutio, et moralis gravitas tales exhibuit, quibus gubernaculum cœnobialis regulæ mirifice servaretur, et formula (al. *formulæ*), atque speculam sequacibus essent, et ut boni patres bonos hæredes efficerent. Jocundatur rex, jocundatur episcopus, pullulantis segelis uberem fructum spectantes. Urbs, et suburbana communiter hujusmodi contubernio gaudebant: unde plures fallacis sæculi umbratiferam auram vitantes, ut contermini (al. *conterini*) tantorum virorum fierent, satagebant; quos non penuria id facere cogebat, sed esuriri et siti sanctæ conversationis inbiantes, non minimas opes Zenoni ferentes, monasticum habitum induebant (al. *induerunt*). Hoc modo loras ille fortunatior et religiosior factus, sub cujusque Cæsaris alis protectus est. Sed beatissimus confessor vires a Domino datas quam sæpe excitans, multa memoratu digna perficiens, ex longinquis partibus (unus ms. *nationibus*, al. *regionibus*) plures vocaverat, alios religione motos, alios ægritudinis necessitate coactos. Et (al. *Sed*) ne prætereamus omnia, suorum per hoc opusculum disseramus aliqua miraculorum.

Quendam Tridentinum dæmon ingressus, corporis et animi sibi vires vindicavit; nam nullum membrorum officium suum exercebat, cujus

spumosum os non hominem sonabat, et apertis oculis non videbat; ad quos cum (al. *dum*) hostis sæviens evolabat, sanguineos reddebat, et horribiles. Occulta hominum fatebatur, et multa, quæ humanitatis non erant, operabatur: erat omnibus mirabile spectaculum. Quem dum presbyter, ut moris est, adjuravit, dæmon eunuchum illum appellavit, quod vitium nondum notum erat circumstantibus. Tunc ille turpitudine (al. *turpitudinem*) illati improprii erubuit, et exivit. Ecce quidam diaconus dæmonem adivit, et quasi ad ultionem presbyteri [CLXXV] eum gravius adjuravit. Hunc dæmon quasi notissimum agnovit, et ex eo nomine vocavit, et ridiculus proditor plura, quæ levita commiserat, indicavit: unde aliquot sibi conscii non audebant accedere; sic dæmon quasi victoriosus sua ludibria excitabat. Mox quidam Zeno præpositus monasterii, quem ob religionis et sapientiæ meritum Salomonem agnominabant, non ferens dæmonis superbiam, dolens proditoris contumeliam, plus etiam invasi plasmatis injuriam, aram sancti Zenonis amplexus, visceribus commotus, lacrymis irrigatus, orationem fudit, ne dæmonica insultatio impunita transiret. Protinus dæmon vim orationis percensit, et vas diu injuratum invitum reliquit. Homo ille ingentes et illustres Deo ac sancto Zenoni gratias referens, damnosum hospitem fugatum esse gaudebat.

Præterea Willelmus, aridus et contractus, qui sicut quadrupes pronus, manibus terram calcaverat, postquam præconia multiplicis curaturæ audivit, lectica illuc se vehere rogavit. Cum appropinquaret vestibulo templi, alienis susceptus ulnis humi depositus est. Pectus pugnis tundebat, vocem singulibus implebat, deterius dignum se esse dicebat. Tunc luminaria (al. *jussit*) fecit accendere, et curvus ut bestia, quia rectus non valebat, genibus et palmis adversum altare cœpit repere. Protinus divina virtus et ossa et nervosejus ingressa, arteticum morbum tetigit. Ille velut exanimis in terram corruit, et diutius quasi sine spiritu jacuit, ut jam crederetur mortuus. Repente consolidata sunt lineamenta corporis, et flexura, et bases, nodique omnes restituiti. Confestum erigitur, et ad aram cito proficiscitur. Fit concursus popularis: fit laus ac jubilatio spiritalis. Deo refertur gloria et omnipotentia, et inclyto Zenoni clementia et magnificentia.

Cum fama virtutis nuntia circumquaque abiret, undique turba non minima maturabat, ceu greges ad agrum compascuum ubertatis plenum solent. Duo viri, unus erat Joannes, alter erat Calvus, huc deveci, paralytici jacebant, socii itineris, socii passionis et curationis, quos diutina mora jam notos pluribus commendabat. Hi assidui januas ecclesiæ observabant, et S. Zenonis nunc communibus, nunc alternis precibus auxilium implorabant. Illos dum nox et senem opprimeret, pariter viderunt senem aspectus pulcherrimi, coloris vividi, quem cænties instar nivis illustrabat, ex interioris templi aditu exeuntem, virgamque in manu ferentem, quam erexit, ambosque pulsavit, et ait: « Satis diu in his cubiculis jacui-

stis, surgite, et Deum Salvatorem laudate. » Mox abiit. Evigilantes mutua narratione quod viderant invicem conferebant. Confestim se sanitati redditos consenserunt. Protinus velociter surgentes, grandisonis laudibus Deo jubilarunt: qui timentes, si cito redirent, ne Deus illis ingratitude imparet, diebus aliquot remanserunt, et quod illis evenerat, fideliter notificabant.

Nec quoddam memorabile præteribimus, quod Alberto Cenedensi contigit. Hunc dum feroces caperent hostes non capturæ contenti gloria, nec [CLXXVI] aliis satiati flagitiis, contra jus et fas illatis, ignito ferro lumina combusserunt. Orbatus luce sedebat in tenebris repentinæ privationis querulus, importunus nocte dieque Deum judicem plorando implorabat. Dum consuetudo mali jam verecundiam minueret, a latebris prodire cepit, alieno ductus regimine, et non parvo tempore suum sequebatur ducem. Jam erat gravis atque odibilis suis, et sæpe Deum rogabat, ut sibi infelicem vitam truncaret. Cui repente fuit cordi ad S. Zenonis præsidium festinare: tunc a cognatis, et amicis subsidium itineris exigebat. At illi eum amantem vocabant, et ei pro tali petitione insultabant. Ommissis reliquis, prævium suum, olim sibi pædagogum, misericorditer rogavit, ut suis cœptis annueret. Mox ille paruit, et quod herus suus vellet, se acturum spondit. Incipit iter hilaris: sed alii ex suis humaniter agentes, secum profecti sunt. Ductus est ad antrum, in quo prius Zeno quievit. Stratus humi flebilibus modis invocat, ad quem venerat, ut consuetæ medicinæ juvamen præberet. Cum *Miserere*, frequenter iteraret, inopinate circumstantes vilit. Repente se videre clamavit. Cumque qui secum venerant, non crederent, alter alterum præsentabat, et quis esset, et quid indueret, explorabat. Dum index inquisitorum esset, omnes cœperunt plaudere, et Deum et fidelem ejus Zenonem laudare. Hoc audientes tortores illius, ducti pœnitentia, eum audacter aggressi sunt, ut pro ejus amore illis daret veniam, a quo et ipse consecutus est misericordiam. Ille impiger percipit culpam, nullamque recepit multam. Abbatem S. Zenonis adiit et loricam S. Benedicti, ibique per quatuor lustra fideliter militavit.

Neque te silebo, Wezilla dæmone capta, adhuc puella, quo sub teneris membris modo latente, modo furente facta est juvenula. Hæc parentibus debuerat esse solatium, sed erat illis inconsolabile spectaculum: quos dæmon sæpe fefellerat, se exitarum jurans, si ad illius aut illius Sancti duceretur aram. Sic multo tempore spem illorum luserat, et eorum studiosam curam fatigaverat: Sed ea tempestate, qua sanguis Christi Mantæ inventus esse ferebatur, dum illuc a parentibus duceretur, digressionem ad Zenonis ædem fecerunt: Dum ingrederetur, dæmon atrocius solito puellam concutibat, velut eurus arbuseulam: et ut erat terminus rogationum, magnus illuc populus psallendo præcedebat. Qui cum cerneret caput rotare, capillos volitare, manus et brachia vibrare, pedes saltare, plures viros in una muliercula tenenda labo-

rare; palmis erectis in æra omnes uno ore, *Anziliare Deum*, clamarunt. Nullus tantæ multitudinis hujusmodi studii abstinerebat. Videres alios pronos orare, alios misericorditer plorare, alios sacerdotes ad officium instigare, qua commotione omnis regia intonuit. Confestim fortior armatus venit, et a dono propria abusive eliminavit. O dæmon cum quanto dolore et quam magno clamore et quam sulphureo fœtore lapsus est! Stetit in medio populi puella, pallida, perterrita, tremula, fatigata. Vix fari poterat, quæ dudum omnes voces superabat; pedibus et omnibus membris vacillabat, quæ dudum fortes viros fatigabat. Aberat ille qui vexavit, et vires ingentes inspiravit. O quam magna laus et gloria, et quanta ibi edita sunt præconia!

[CLXXVII] Cum ille iniquus spiritus abiret, circumiens quem devoret, videt monachum manentem juxta celsam turrim, quæ tunc ædificabatur, super quem de eminenti pinna lapidem devolvit, et in vertice graviter vulneravit: inde quasi mortuus a fratribus est sublatus, et hoc habetur memoriale, quod iam patens vulnus non fuit exitiale. Protinus velut sagitta præcipitavit se in mensam cujusdam indigenæ, et quidquid erat in ea, eminus, velut nimbosus turbo, dispersit. Deinde citius dicto irruit in plaustrum onustum spinis, quod nec ullum animal movebat, nec venti ulla vis erat. Tum perversus auriga huc rotabat, illuc exagitabat, ac si feroces tauri et indomiti, juncti jugo forent. His actis ludibriis illico impulit gubernatorem navis transvehentis lapides ad spectabile ædificium S. Zenonis, ratus et hominem in flumine demergere, et navim naufragare. At ille infra puppim ruit, et navis sine jactura portum tenuit. Eodem momento ab Athesi ad amnem, qui Flubius (id est *Fibius* amnis) dicitur, se intulit, aratoribus prope amœnam ripam meridianibus; ubi dum pacifice sua tractarent, nihilque rixarum apud illos esset, Satan illorum præcordia titillare cepit, inde quidam illorum insolenter locuti et arroganter, socios et familiares amicos ad contumeliam verba exagitarunt. Extempore hostiliter animati baculis graviter confixerant, et si militaria arma præsto forent, mutua strage perirent. Sed forte sacerdotes ibi aderant, qui mediastini atrociter sacros dirimerunt. In se reversi alter alterius vulnera adhuc stillantia, quæ ipsi fecerant, lavabant, et ex vestibibus ligaturas præcidentes, eum charitate et lacrymis plagas vincebant. Deinde clam magis, quam palam artifex dirus nocuit, qui magis dolis et technis, quam viribus confidit. Protinus sacerdos a pertis insidiis Satan inter filios Dei veniæ cognoverunt.

Fragmentum carminis de miraculis sancti Zenonis scripti a Jacobo presbytero.

Vir clarus, dum festa dies Zenonis adesses,
Bis sex pauperibus solvebat laute quotannis
Prandia; cui misero, facienti talia, patri
Ecce ferunt, natum diris Acheronta petisse
Vulneribus. Sed coepit pater, licet ænicus esset
Filius ille sibi, nec tali morte reliquit:
At sibi præsitio Zenonem semper adesse
Prædixit, clausitque pater convivia lætus:

Exhibitisque Deo, Zenoni, ac civibus altis
Laudibus immensis, confestim Zeno parenti :
Morte sua, veluti sonno, revocavit alumnum.
Quid quod de castello cum superatus ab hoste
Quidam Veronæ Venetam volitasset ad urbem,
Et sibi crudeles injuste cerneret omnes,
Supplex vota tulit Zenoni, talia dicens :
Tu mihi, Zeno, pius, precor, adsis jure Patronus,
[CLXXVIII] Quem primo Verona duce[m] veneratur honore.
En subito Venetum populus totusque Senatus
Ejus jura videns, tum denique fronte benigna
Zenonis famulum victorem fecit; et ipse
Retulit ore suo, quod Zeno scripserat illa,
Quæ jam caussidici sibi doctoresque negabant

A Prævidisse, licet eribrassent singula dudum :
Sic voti composque fuit, memor, atque recepit.
Te, Catharina, precor, Saracena fateri petenti,
Zeno quanta tibi multis jam mensibus ægræ
Munera grata tulit; nam v[ir] Benedictus et ipse
Testis adest, quod febris ei capitisque dolorem
Abstulit in visu dicens : Lætare fidelis,
Sospes eris, capiti si digna umbracula nudo
Zenonis facies : nam nudus sic tibi visus
Ille fuit, cui cuncta nitent sincera : gralatum
Incolumisque, domo tota-jubilante, relinques
Quam primum : haud frustra mater Zenonis ad aures
Vota suis precibus Tudit, curata podagris.

[CLXXIX] MISSÆ SANCTI ZENONIS

E VETUSTIS MSS. SACRAMENTORUM LIBRIS VERONENSIS ECCLESIE.

MISSA I.

Oratio — (1) Sancti Zenonis Sacerdotis et confessoris tui, Domine, veneranda hodiernæ festivitatis illuminati congratulantes lætamur; concede propitius dignis ejus precibus exoratus, ut spiritalis alimonie jocunditate refecti, salutis, quam docuit, imitando viam sectemur. Per Dominum.

Alia oratio (2). — Deus qui nos Sancti Zenonis Sacerdotis et Confessoris tui annua beatæ confessionis solennitate lætificas, præsta quæsumus, ut callida hostis incursione, tua frei virtute, devicta, pervenire ad gaudia ipso intercedente mereamur æterna. Per.

Secreta. — Oblatis tibi muneribus, quæsumus, Deus pater omnipotens, propitiatus intende, et intercedente B. Zenone Sacerdote atque Confessore tuo et ab occulta insidiatoris impulsione fragilitatem nostram tueantur illæsam, et Angelicis devote manibus suscepta sacratis ante conspectum gloriosæ et tremendæ majestatis tuæ in odorem suavitatis alacriter doferantur. Per.

Præfatio. — Vere dignum. Qui B. Zenonem tui sancti nominis copiosa amoris dulcedine uberius satiatam, ad contemplandam Deitatis tuæ desideratam perdacere dignatus es claritatem : quem ita miserationis tuæ invicta pietatis elementa inter mundanas validius reddidit pompas illæsam, ut nec blanda prosperitatis magnitudine tumeret, nec adversitatum undosa procellosæ falsitatis [CLXXX] incursione flecteretur : in fide enim stabilis, in charitate longanimis, in castimonie puritatis vivacitate decorus, et in virtutum miraculis exstitit famosissimus operator salutis, nec non etiam in commissa sibi dominicæ dignitatis ex-

Missæ I. — (1) Hac oratione monachi monasterii S. Zenonis in cursu seu officio utebantur eo die, quo festum depositionis celebrabatur, ut ex duobus libris mss. ritualibus ejusdem monasterii discimus.

(2) Ecclesia Veronensis hac oratione singulis S. Zenonis festis, in officiis usa apparet ex ms. Capitulari, et alio monialium S. Mariæ de Campo Martio.

(3) Tò et desideratur in mss. Missali Zen.

(4) In aliis mss. sic : *Et S. Zenonis saluberrimæ beatæ intercessionis præsidio fult.*

Missæ II. — (1) Hac oratio non solum a monachis

B sequenda doctrina, cotidiana populos erudiendo reficiebat divini sermonis alimonia vitæ, et quod fideliter cœlestis prædicabat miles sequendum decortus, hoc opere adimplere indesinenter mirabilis dispensator curabat devotus. Ideoque te, Domine omnipotens, rerum omnium auctor, bonorum supplices exoramus, ut cujus pretiosæ mortis celeberrimum hodiernæ festivitatis recolimus diem, sacratissimis ejus precibus nobis exoratus concedas, ut et a peccatorum nostrorum nexibus absoluti, et ab hostium callida impugnationis ferocitate defensi, cœlorum mereamur, te ducente, pervenire ad regna. Per Christum.

Ad communionem. — Sumptis, Domine, sacrosanctæ redemptionis mysteriis deprecamur, ut (3) et salutaris hujus remedii plenitudine roborati, et (4) S. Sacerdotis et confessoris tui Zenonis saluberrimis beatæ intercessionis præsidio suffulti, ad plenæ festivitatis gaudia pervenire mereamur æterna. Per.

Alia. — Custodi nos quæsumus, Domine, Sanctorum tuorum natalitia frequentantes, et ad salutifera mandatorum tuorum exsequenda præcepta nostras semper excita voluntates. Per.

MISSA II.

Oratio (1). — Deus, qui es tuorum Antistitem potentissimus illustrator, tribue, quæsumus, ut beatissimi Sacerdotis et Confessoris tui Zenonis magnificis exemplis informati, sæculi istius caliginem sine periculo transeamus. Per.

Secreta. — Oremus omnipotens Deus : culparum nostrarum apud te veniam beati Zenonis impetret grata precatio. Per.

[CLXXXI] *Postcom.* — Concede, quæsumus, omnipotens Deus, ut qui venerandam gloriosi Confessoris tui

Zenoniam in cursu diei festi Translationis S. Zenonis adhibebatur, ut patet ex ipsorum libris ritualibus mss., sed etiam a Benedictinis ejusdem monasterii Ticinensis in festo vi Id. Decembris, ut constat ex ms. Breviario pergamento xv sæculi, ubi in secundis vesperis Conceptionis B. M. V. hæc leguntur : *Et fit commemoratio de SS. Zenone et Syro. In S. Zenonis Episcopi et Confessoris oratio. Deus, qui es*, etc. Ex ms. Capitulari apparet, hanc orationem paucis immutatis ab ecclesia Veronensi adhibitam fuisse ad preces sive suffragia Sanctorum in commemoratione S. Zenonis.